

Prædiken ved indsættelsen, d. 2/4 2017, Ringkøbing kirke

Siden den fredag aften i januar, hvor jeg fik at vide, at jeg skulle være præst her i Ringkøbing kirke, har jeg set meget frem til denne dag. Jeg har glædet mig til den, jeg har glædet mig til at møde jer alle. Og jeg glæder mig over, at jeg nu kan gå i gang med at bidrage til det liv, der er her i Ringkøbing kirke.

Men nu skal det ikke handle om mig. Det skal handle om det evangelium, vi hører i dag på Mariæ Bebudelsesdag. I dag er en festdag. I dag fejrer vi, at Maria blev gravid, og på den måde ser vi allerede frem mod julen.

Men vi ser også frem mod påsken, som vi går ind i om en uge. For i dag hører vi, hvordan Gud skaber liv i livmoderen på en jomfru. Hvordan skal det gå til, spørger Maria. Ja, det skal gå til, ved at Gud gør det, der ellers er umuligt. Præcis som vi snart skal høre om, at han gør det igen, og skaber liv, der hvor der er fuldstændig dødt – i gravens mørke. Når vi hører om Marias utrolige fortælling i dag, bliver vi altså allerede forberedt på påskens højdepunkt – Jesu opstandelse.

Men nu kunne jeg godt tænke mig at zoome lidt ind på Maria. For jeg synes, at det er interessant at forestille sig, hvad hun må have tænkt og følt i sit møde med Guds engel. Hun har sandsynligvis været en teenager på det her tidspunkt. Måske kan hun have været helt ned til fjorten-femten år. Og nu får hun altså en helt almindelig dag besked på, at hun skal blive gravid og føde Guds søn. Vi får at vide, at Maria bliver forfærdet over at møde englen og høre hans budskab. Og det er vel ikke så overraskende. Maria er et meget lille menneske med en meget stor opgave.

Det er en vild beretning. Kan vi overhovedet få fat på, hvad der er på spil, eller er det simpelthen for langt væk og for besynderligt? Jeg tror faktisk godt, at vi i dag kan komme tæt på Maria. Selvfølgelig er der ingen af os, der kommer til at opleve noget på niveau med det, hun oplever. Men alligevel tror jeg, at vi kan sætte os ind i Marias erfaring af at stå over for en ukendt og overvældende fremtid. Som jeg står her på min første dag, synes jeg ikke, at fornemmelsen ligger så langt væk, og spørgsmålene presser sig på: Kan jeg klare det? Har jeg det, der skal til?

Hvis du har stået i sådan en *Maria-situation*, så kender du sikkert også de spørgsmål. Og det har du garanteret prøvet, for livet er fuldt af Maria-situationer, hvor vi står og stirrer ind i det, der er overvældende og ukendt. Måske kan du huske, hvordan det var at træde ind ad døren på første skoledag. Måske har du prøvet at få et nyt job eller at miste det job, du var glad for. Eller måske har du prøvet det øjeblik, hvor graviditetstesten fortæller dig, at du skal være mor eller far.

Når man står der i sin Maria-situation, kan bekymringen komme til at fylde meget, når man igen og igen spørger sig selv: Har jeg det, der skal til? Kan jeg klare det? Jeg tror bestemt, at Maria må have stillet sig selv de spørgsmål, da englen havde forladt hende. Men for Maria ender det ikke i angst eller depression.

Nej. Maria finder ro i sin overvældende opgave. Og den ro finder hun i, at hun er Herrens tjenerinde. Hun stirrer ikke på sig selv og sine egne begrænsninger, men kigger stålsat på den Gud, der har givet hende opgaven. Den Gud, for hvem intet er umuligt.

Hun ved, at det bliver hårdt, at det kommer til at koste. Hun skal fortælle sin forlovede og sin familie, at hun er blevet gravid, og at det er sket ved Helligånden. Hun skal som ugift teenager føde og opfostre et barn. I alt det finder Maria ro, fordi hun stoler på, at Gud tager sig af sin tjenerinde.

Og det gør Gud. Matthæus fortæller, at Josef gifter sig med Maria, fordi han i en drøm får at vide, at det virkelig er ved Helligånden, at barnet er undfanget. Og på samme måde kan mange af os fortælle om, hvordan Gud har taget sig af os i vores Maria-situationer.

Jeg er Herrens tjenerinde, siger Maria. Det er nøglen til hendes fred. Men for os i dag er det ikke sikkert, at de ord klinger særlig positivt. En tjenerinde lyder som en, der uanset hvad skal underkaste sig og finde sig i enhver behandling fra sin herre.

Og selvfølgelig er det et udtryk for underkastelse, når Maria kalder sig Herrens tjenerinde. Det er den ene side af at tjene: at man er underordnet andre. Det koster. Det koster frihed, det koster, at man skal møde op, når der er brug for en. Det koster, at man må indrette sit liv efter den, man tjener. Og selvom vi måske ikke vil bruge ordene "tjener" eller "tjenerinde" om os selv, så er det jo det, vi er, uanset om vi tjener vores chef, vores familie eller den lokale fodboldklub. Maria underkaster sig Gud, hun lader sit liv forme af Guds opgave til hende. Det er den ene side af tjenesten, den side, der kan lyde ubehagelig i vores ører.

Den anden side er, at hun giver Gud ansvaret. Det er ham, der er Herren, og derfor behøver Maria ikke bruge krudt på, om hun nu er den rigtige til opgaven. Det er Gud, der har valgt hende, så

ansvaret er hans. Og i den side af tjenesten er der en frihed. Jeg har arbejdet en del som postbud, og jeg har meget ofte været ude for store problemer i den daglige udbringning. Bjerge af breve og pakker, der ikke kom frem på grund af sygdom, dårlig planlægning og underbemanding. Det var på den måde ikke det mest fantastiske sted at være i tjeneste. Men selv der var jeg fri. Jeg havde en opgave, en rute, og når den var klaret, havde jeg fri. Stakkene af post var ikke mit ansvar. For jeg var kun i tjeneste. Der er en frihed i at være i tjeneste.

Og så er der en tredje side af tjenesten. Når vi tjener et menneske eller en sag, som vi holder af, så mærker vi, at det er godt at være i tjeneste. Det fylder én med glæde og tilfredshed, når man ser, at ens tjeneste gør noget godt for en anden. Det styrker relationen, det binder os sammen. Og så fjerner det vores fokus på os selv. Spørgsmålene fra før kommer til at fylde mindre. Det bliver mindre vigtigt, om jeg nu har det, der skal til, for der er en anden, der har brug for det, jeg nu engang har. Derfor er der en glæde i at få lov til at tjene.

Det er mit håb og min bøn, at jeg må gå ind i min opgave som præst, ligesom Maria gjorde. Med åbenhed og tillid til Gud. Men det er ikke kun præster, som er i tjeneste for Gud. Enhver af os er kaldet til at leve vores liv i tjeneste for Gud og dermed i tjeneste for andre. Det gælder både, når vi står og bæver foran de ukendte Maria-situationer, og når vi er midt i vores velkendte og trygge liv.

Uanset hvem du er, ønsker Gud at bruge dig til at bære Jesus frem, ligesom Maria gjorde. At fortælle om Jesus over for andre mennesker og at sprede hans godhed og kærlighed, der hvor du er.

Det er en opgave, vi får, fordi Gud vil, at alle mennesker skal kende ham, og fordi han ønsker, at alle skal mødes af den omsorg og kærlighed, som strømmer fra ham. Det er en opgave, vi får, så vi kan få løn af Gud eller stige i graderne på hans karrierestige. Nej, Gud betror os opgaven, *fordi* vi allerede er så tæt på Gud, som vi overhovedet kan komme, når vi tror på hans Søn.

Når vi om lidt skal fejre nadver, får vi lov helt fysisk at mærke, hvor tæt vi er på Gud. Gennem troen på Jesus bliver vi forenet med Gud, ligesom vinen og brødet forenes med vores krop. Det er vores udgangspunkt. Og på det grundlag kan vi stille os i tjeneste for den Gud, som intet er umuligt for. Han skabte liv i jomfruens livmoder, og han skabte liv i gravens mørke. Han kan også skabe liv i os, så lyset og kærligheden fra Jesus flyder gennem os til vores medmennesker.